Безкрайните ни съдби

Лора Стивън

Превод от английски език Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито изданието като цяло, нито части от него могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие *Our Infinite Fates*
Text copyright © Laura Steven, 2025
All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Христина Тодорова
Коректор Таня Симеонова

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2025
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-3442-0

На Блеър, светлината в живота ми

●

„Всичко е по-красиво, защото сме обречени.“

Омир

Пролог

Преди няколкостотин години

ПАНДЕЛКАТА, С КОЯТО бяха вързани китките им, беше червена като рана.

Беше краят на солманъдър* и прекрасен ден са сватба. По светлото небе плаваха рехави облаци. Морето се плискаше кротко по брега от ситни камъчета, а слънцето разсичаше водната повърхност на златисти фрагменти. Заоблени камъни стърчаха над пяната в плитчините, опръскани със сол и носещи смътно ехо от песен на сирени – ако човек вярваше в такива същества, защото булката не вярваше.

Но вярваше в любовта и в мъжа, който стоеше пред нея.

В дългата кестенява коса на младоженеца бяха вплетени медни нишки. Брадата му беше впечатляващо гъста за мъж, ненавършил осемнайсет – сплетена и украсена с метални пръстени и порцеланови мъниста, ухаеща на борова смола и градински чай от най-хубавото му масло. Носеше спретната тъмна туника и панталон, златна гривна в горната част на ръката и кожен колан на кръста. От него висеше величествен дълъг меч с инкрустирана с рубини дръжка. Семейна реликва.

Устата му беше разтегната в широка усмивка, в очите му проблясваше радост. Познаваше булката от деня на раждането си и повече от десетилетие мечтаеше за този миг. Тя беше златната нишка, минаваща през живота му, която връзваше миналото и бъдещето му в хармонична панделка.

* Един от летните месеци в календара на викингите – Бел. прев.

Булката обаче беше натегната като пружина. Облечена в дълга кремава рокля от лен и сребристи мъниста, тя изглеждаше висока и изящна.

Всяка напрегната линия на тялото ѝ беше в очакване.

Едновременно ловец и плячка.

Младоженецът почти не забелязваше. Беше прекалено вглъбен в момента, в граченето на чайките и меките като вълна думи на старата жрица, която провеждаше церемонията. Докато изричаха тържествените клетви, ръцете им останаха завързани. Червената панделка беше изтъкана от туниката на покойната майка на младоженеца, за да участва и тя в обреда. Той наистина чувстваше присъствието ѝ, като призрачно видение в далечината и като насърчаващо докосване около китката си. Сърцето му се издуваше, притискайки се болезнено към гръдния му кош.

По странно искане на булката двамата си размениха оръжия вместо халки. Ножове, изковани от брат ѝ, на чиито извити сребристи остриета беше гравиран символът валкнут*. Младоженецът почиташе Один повече от всички други богове; чувстваше необяснимо привличане към преплитането на минало, настояще и бъдеще, към вечния възел на живота, смъртта и прераждането.

Възрастната жрица кимна на младоженеца да изрече брачния си обет.

– Кълна се в светлината на слънцето и силата на боговете – каза младоженецът, докато в гърлото му се търкаляше кълбо от емоции, – че ще те обичам и почитам вечно.

Той извади меча си и допря украсената със скъпоценни камъни дръжка до рамото на булката си.

Жрицата кимна отново, тържествено, почти като на погребение.

– Доколкото разбрах, булката е записала своя обет.

Нещо странно премина по съсухреното лице на магьосницата.

Презрение?

* Викингски символ, състоящ се от три преплетени триъгълника. Свързва се с бог Один – Бел. ред.

Булката потрепери. Беше ѝ студено, откакто попари моминството си в горещите извори предишния ден, и безстрастието на жрицата я смущаваше.

Вятърът се усили и по морската повърхност се надигнаха остри връхчета.

Булката заговори на бъдещия си съпруг с дълбок, кристален глас.

– Любовта е подвижна и вечна като полюшването на морето и силата на приливите и отливите. Нека не се боим, когато расте и спада, когато се надига и спуска, когато подводните течения ни повличат. Нека всеки път, когато душите ни се срещат, потапяме телата си в яркосинята студенина, за да ни възродят вълните. – Една сълза се търкулна по извивката на бузата ѝ. – Обичам те, обичах те и ще те обичам.

Младоженецът долепи топло чело до нейното.

– Обичам те, обичах те и ще те обичам.

Двамата зачакаха да чуят благословията на жрицата. Една вълна се разби и се запени, а от неотдавна запаления огън, където щяха да пекат месото за пира, се надигна кълбо пушек.

Тишината се разгърна сантиметър по-далеч от допустимото и сред тълпата се понесе шепот.

По руменото лице на младоженеца се изписа смущение, но тялото на булката разбра нещо ужасяващо, преди умът ѝ да успее, и надълбоко в гърдите ѝ закънтя предупредителна камбана.

Тогава прозвучаха острите, резливи думи, като лопата, забита в замръзнала земя.

– Наистина ли си мислехте, че няма да ви намеря?

Булката и младоженецът вдигнаха уплашени погледи и видяха как очите на жрицата светят като тигели. Бръчките по лицето ѝ се заглаждаха, ноктите ѝ се удължаваха, удебеляваха, почерняваха.

Младоженецът залитна назад. Без нито секунда колебание булката преряза гърлото му с брачния меч, отваряйки цепнатина като уста, от която бликна и забълбука кръв.

Той се мъчеше да си поеме дъх, но напразно.

По лицето му за момент се изписа шок, после тялото му рухна върху каменистия бряг.

След секунда и булката се свлече на земята задъхана, макар че нейното гърло беше невредимо. Окървавеното оръжие падна от ръката ѝ и валкнутът проблесна на равнодушната дневна светлина.

Последното, което видяха, преди светът да угасне, беше червената лента на съдбата, която свързваше китките им.

Ел Салвадор

2004 г.

МАСАТА В ТРАПЕЗАРИЯТА беше подредена за пиршество,
но без ножове. Не искахме някой олигарх да бъде наръган заради карне асада*.
Около угощението се бяхме наредили дванайсет човека, семейство Сола от едната страна на масата, семейство Киньонез – от другата. Прислужниците се суетяха около нас, докато сервираха сини чинии, отрупани с пълнени пити пупуса** и пържена юка. Пламъчетата на свещите в сребърните свещници трепкаха и стъпките отекваха под сводестия таван. Въздухът беше напоен с аромат на препечено месо и кориандър.

– Как е продукцията на пакамара? – попита папá, опитвайки се да прикрие напрежението в гласа си. Гостите ни притежаваха голяма кафеена плантация в Чалатенанго. – Реколтата е слабичка тази година, а? Почти нямаше дъждове.

Сеньор Киньонез се размърда в дървения си стол.

– Рафаел експериментира с новите производствени техники и качеството е изключително. – Той впери непокорен поглед в баща ми. – Идната седмица имаме среща с голям европейски купувач.

– Радвам се – процеди татко през стиснати устни.

Съвсем явно никоя новина в целия му живот не му беше носи-

* Ястие, характерно за Латинска Америка, което представлява нарязано на тънко и гриловано телешко месо – Бел. ред.

** Традиционно ястие за Ел Салвадор – питки от царевично брашно с различен пълнеж – Бел. ред.

ла по-малко радост.

Баща ми се славеше с ирационалността си, с безкрайните си ругатни и избухливия си нрав, но аз знаех, че някъде надълбоко в него се крие нежност. Любов към рока и архитектурата, пиперливо чувство за хумор. Както и искрена обич към децата му, която демонстрираше не с блудкави комплименти и приказки за лека нощ, а с това, че работеше като вол, за да ни осигури добър живот.

Липсваше ми още преди да съм си отишла; нещо като предварителна скръб, с която бях свикнала през последните няколко века. В напразен опит за самосъхранение съзнанието ми репетираше загубата преди смъртта да затегне хватката си, сякаш практикуването ѝ щеше да смекчи удара. Никога не го правеше.

Осемнайсетият ми рожден ден беше след броени дни.

Тоест скоро щях да умра.

И в следващия ми живот папá щеше да е просто един непознат.

Без дори да се замисля, плъзнах съсредоточен поглед по гостите ни, по множеството прислужници около масата, издирвайки онази *искра*, онова *притегляне*, онова... *нещо*.

Но вниманието ми не се спря на нищо – никой – подозрителен.

Изучаването на лица беше параноичен тик, който ми идваше естествено като дишането. Крайната бдителност не ме беше спасила досега, но това поведение беше вкоренено прекалено надълбоко в мен, за да го премахна.

– *Buen provecho* – покани мамá гостите да се хранят.

Изглеждаше като съвършената домакиня с бялата си рокля с буфан ръкави и яркочервено червило, но около очите ѝ се беше отпечатала тревога.

– Всичко ще е наред, мамá – бях ѝ прошепнала в кухнята, преди да пристигнат. – Всички искате най-доброто за децата си. Това е важното.

Тя стисна ръката ми и въздъхна.

– Винаги мислиш най-доброто за хората. За ситуациите. Не знам откъде дойде, *mi rayo de sol**, но се надявам никога да не се промениш.

Фамилиите Сола и Киньонез бяха стари приятели, превърнали се в заклети врагове. Интересите ни почти бяха съвпадали през двайсети век – плантациите ни имаха обща граница, – докато и двете ферми не бяха опожарени от незнаен подпалвач в началото на Гражданската война. Семействата се бяха обвинили едно друго в опит да саботират конкурента си, засегнали непредвидено и собствената си земя.

Сега бяха сключили временно примирие, защото вятърничавата ми сестра Силвия се беше влюбила в най-големия син на Киньонез, а баща ни предпочиташе евентуалните кръвопролития да протекат *преди* сватбата.

– И така – подхвана сеньор Киньонез, поставяйки края на салонните разговори.

Той набоде с вилицата си парче препечено говеждо, но го спря на половината път до устата си.

Папа́ направи гримаса.

– И така.

Сеньор Киньонез присви очи и никой от двамата не проговори повече.

– Хайде да пропуснем сблъсъка Монтеки-Капулети, какво ще кажете? – предложих ведро, пъхвайки парче пържена юта в устата си. – Заради децата?

Навярно беше малко безразсъдно, но в своя защита ще изтъкна, че бях безсмъртно същество, на което му предстоеше да умре след няколко дни.

Винаги така се случваше, когато датата на смъртта ми наближеше – езикът ми се развързваше, започвах да разкривам тайни, давах глас на нещата, които бяха останали неизречени.

Мама ме погледна сякаш я бях предала, а Рафаел Киньонез, средният син на другото семейство, сподави смеха си от отсрещната страна на масата. Тъмнокестенявата му коса се спускаше около лицето му на вълни, а устните му се бяха крив-

* Мой слънчев лъч (исп.) – Бел. ред.

нали закачливо.

– *No seas tan dundo* – изсъска иначе мълчаливата ми баба, която вечно ме приканваше да не бъда *глупава*.

Свих рамене.

– Не искам да засегна никого. Просто смятам, че всички трябва да празнуваме. Все пак любовта е във въздуха. *Love is in the aaair* – изпях фалшиво и този път Рафаел не сдържа смеха си.

Папá ме изгледа предупредително.

– Адела, трябва да…

– Подишам малко въздух? – Усмихнах се мило и се изправих, а устата на сестра ми зейна широко. – Съгласна съм.

Без да погледна назад, минах през двукрилата махагонова врата и излязох във вътрешния двор, който се намираше в центъра на къщата. Последно чух как баща ми се извинява за дъщеря си, която се прави на шут – а сеньор Киньонез отбелязва сопнато, че съм наследила певческите способности на баща си.

Ледът беше пропукан. *Пак заповядай, Силвия*. Не се боях от последиците; гневът на баща ми нямаше да ме

убие.

Само едно нещо – един човек – имаше тази сила.

Навън вечерният въздух беше топъл и задушен. Табебуите бяха разцъфнали пищно и розовите им тромпетчета се полюшваха изкусително като танцьорки с разкроени поли. Всичките кобалтовосини кепенци на къщата бяха широко отворени.

Прекосих нагорещените теракотени плочки и стигнах до малкия басейн с форма на бъбрек в далечния ъгъл на двора. Една част от него попадаше под сянката на портокаловото дръвче и по мътните му краища се бяха наслоили зелени водорасли. Свалих еспадрилите си, повдигнах дългата си пола – небесносиня с бродерия от червено-златисти рози – и седнах на ръба, потапяйки крака в хладната вода. През решетките на един от прозорците се чу как една от прислужниците изпусна нещо и изруга под носа си.

Двукрилата врата се отвори и затвори с трясък, като изпусна през пролуката взрив от разпалени гласове, и за момент

реших, че майка ми идва да ми чете конско, задето съм си отворила устата.

Но не беше мамá.

Беше Рафаел.

Със средния син Киньонез посещавахме едно и също частно училище и едни и същи задимени нощни клубове. Въпреки това се движехме в различни кръгове. Помежду ни съществуваше нещо като отрепетирана омраза, но ѝ липсваше дълбочината, на която вероятно се надяваха бащите ни. Всъщност изобщо не ме вълнуваше.

Въпреки това, като го видях да върви към мен, дъхът ми секна.

Дали той не беше...?

Не. Никога не бях изпитала и искрица подозрение в негово присъствие.

– *¿Qué onda*?* – попита той с приближаващи стъпки.

Аз не му отговорих, само присвих очи.

– Много беше забавна преди малко. – В гласа му се долавяше почти флиртаджийска усмивка. – Все едно не ти пука какво ще ти се случи после.

Свих рамене, докато се мъчех да укротя неравномерното препускане на сърцето ми.

– Просто всичко е толкова...

Преди да завърша изречението си, той опря нож в гърлото ми.

Остър прилив на адреналин; празнота в стомаха ми. Острието беше топло, вероятно защото го беше крил в джоба си.

Въздъхнах многострадално и затворих очи.

– Да му се не види, Ардън.

Гласът ми беше напоен със сардонично отегчение, но сърцето ми думкаше бясно. Колкото и пъти да ме убиваха, болката не отслабваше.

И ако трябваше да съм откровена, нито за миг не бях заподозряла Рафаел.

Ардън ставаше все по-добър в тази игра.

---

* Какво става? (исп.) – Бел. ред.

За авторката

Лора Стивън е призната от литературните критици, спечелила множество награди писателка на седем книги за деца и юноши. Дебютната ù книга „The Exact Opposite Of Okay“, издадена през 2018 г., забавно феминистко четиво за подраства- щи, което спечели новата награда „Comedy Women In Print“. В момента авторката преговаря с продуцентската компания на Елизабет Бенкс за телевизионна адаптация на „The Exact Opposite Of Okay“. „The Society of Soulless Girls“ – лесбийски преразказ на „Доктор Джекил и мистър Хайд“ в мрачна академична среда – беше публикувана през юли, а „Every Exquisite Thing“, съвременен преразказ на „Портрета на Дориан Грей“ – през октомври.